ÖREIGAR ALLRA LANDA SAMEINIST

LIFI MARXISMINN-LENÍNISMINN-HUGSUN MAÓS TSE TUNGS!

Stéttabaráttan

MÁLGAGN KOMMÚNISTASAMTAKANNA MARXISTANNA – LENÍNISTANNA 5.tbl.3.árg.1974

VERÐ: 50 kr.

PÓLITÍSK KREPPA Á ÍSLANDI

Þeir atburðir sem undanfarið hafa gerst á Alþingi og utan þings, sýna svo ekki verður um villst, að pólitísk kreppa hefur gripið um sig í íslenskum stjórnmálum. Gamla flokkakerfið, sem hefur staðið nær óbifað allt frá því í heimskreppunni 1930 hefur tekið að riða til falls. Innan þingflokkanna ríkir stríð og togstreitur um bitlinga og sæti, allrahanda uppskafningar og sjálfshyggjumenn freista gæfunnar með því að safna um sig áhangendaskara innan stjórnmálaflokkanna í því skyni að koma sjálfum sér í örugga stöðu á mútugarða auðvaldsins á Alþingi. Orsökin fyrir þessu upplausnarástandi og klofninstilhneigingum er þó ekki persónuleg framagirni eða rígur milli pólitíkusanna. Orsakanna er að leita dýpra, þær stafa frá þeirri efnahagskreppu, sem heimsauðvaldið siglir nú hraðbyri inní og þar er íslenska auðvaldsframleiðslan engin undantekning. Upplausn flokkakerfisins er merki um að stéttirnar hafa tekið að væða sig og undirbúa fyrir komandi stéttaátök, nýjir straumar og nýjir leiðtogar, ný kosningaslagorð og ný glamuryrði, allt þetta á rætur sínar að rekja til pólitískrar endurvæðingar stéttanna í íslensku þjóðfélagi.

EFNAHAGSÁSTANDIÐ - UPPHAFSPUNKTUR PÓLITÍSKA KREPPUÁSTANDSINS.

Fyrir löngu síðan höfðu KSML séð fyrir þróunina og bent verkalýðnum á að framundan væri upplausn í herbúðum gömlu stjórnmálaflokkanna. Í nóvemberblaði Stéttabaráttunnar 1973 sögðum við:

"Allar hræringar í efnahagsgrundvelli þjóðfélagsins endurspeglast óhjákvæmilega í yfirbyggingu þjóðfélagsins, pólitískri og hugmyndafræðilegri. Öll fyrri flokkaskipan riðlast, stéttirnar taka að endurskipuleggja sig og vígbúast fyrir baráttuna, sem framundan er. Slíkt hefur í för með sér skýrari markalínur milli stéttanna og uppstokkun á flokkakerfinu, sem ríkt hefur." (SB. 7. tbl. 1973, bls. 3)

Síðan þetta var skrifað hafa þessi orð sannast áþreifanlega í þeim atburðum, sem orðið hafa á Alþingi og utan þings undanfarið. Flokkakerfið hefur riðlast, þingræðið hefur að nokkru afhjúpað sig sem kjaftasamkunda og þannig vakið verkalýðinn til alvarlegrar umhugsunar um, hvort þingræðið sé einhver raunverulegur valkostur fyrir hann. Á sama hátt verður að skýra í dag það efnahagsástand, sem upp hefur komið og valdið þingrofi og viðamiklum flokkadráttum. Í fyrsta lagi hefur verðbólgan tekið á sig greipilegt umfang, sem ekki hefur verið dæmi til áður. Þannig hefur verðbólgan verið um 35% á síðasta ári og verður samkvæmt hagfræðingum nálægt 60%. Samtímis þessuum ofboðslegu vöruverðshækkunum, hafa kjör verkalýðsins versnað. Launin hafa lækkað í hlutfalli við vöruverð og vísitalan hefur verið fölsuð til að lækka kaup verkamanna enn meira. Eftir samninga ASÍ-forystunnar sem fólu í sér mikla kjararýrnun fyrir verkafólk og náðu ekki einu sinni að bæta upp launalækkunina sem verðbólgan hafði valdið, hefur tvennt gerst: annars vegar hafa hríðversnandi kjör verkafólks leitt til aukins baráttuvilja og hins vegar verður æ stærri hlutum verkalýðsins ljóst, að ASÍ-forystan er þrándur í götu fyrir baráttu hans. Síðustu aðgerðir "alþýðustjórnarinnar" hafa ekki aukið vinsældir hennar. Sú kjaraskerðing, sem knýja á fram með bráðabirgðalögum mun koma mjög harð niður á verkafólki, 4% söluskattshækkunin, "gengissigið" um 10-15% eins og nú þykir hentugast að orða það, í þeirri von að verkalýðurinn beri ekki skilning á því hvað um er að vera. Allt er þetta liður í því að velta byrðum efnahagslegu kreppunnar af auðvaldinu yfir á herðar verkalýðsins.

Framh. bls. 3

Skopskyn þingtrúða Alþýðubandalagsins er óheft þegar taka skal ákvörðun um hvernig framkvæma á skerðingu á kjörum verkalýðsins.

1. MAÍ sigur fyrir öfl kommúnismans

FJÖLMENNAR OG VELHEPPNAÐAR AÐGERÐIR Í REYKJAVÍK

Í annað sinn á 1. maí komu Kommúnistasamtökin fram sem sjálfstætt pólitískt afl, þegar þau gengu undir merkjum kommúnismans 1. maí í ár. KSML höfðu eigin göngu eins og í fyrra, í Reykjavík og á Akureyri, sem skar sig frá göngu borgaralegu verkalýðsleiðtoganna í Alþýðubandalaginu og smáborgaranna í "Rauðri verkalýðs"einingu, bæði hvað snertir pólitískt innihald og skipulag. 1. maí í fyrra skáru Kommúnistasamtökin sig frá "vinstri" hópunum, s.s. Fylkingunni, Sósíalistafélagi Reykjavíkur o. fl. og héldu ein allra á lofti vígorðum, sem þjónuðu framtíðarmarkmiði verkalýðsstéttarinnar - sósíalísku byltingunni. Gangan í ár sýndi að kommúníska pólitíkin á

FRH. Á BAKSÍÐU

FUNDUR KSML Á AKUREYRI FJÖLMENNASTUR

1. maí í ár stóð Akureyrardeild KSML fyrir göngu og útifundi á Akureyri. Um 60 manns gengu í göngunni, en á útifundinum hækkaði sú tala í a.m.k. 200 og var það án efa fjölmennasti útifundurinn af þeim þremur, sem haldnir voru í bænum.

Ganga Kommúnistasamtakanna lagði af stað frá Dúkaverksmiðjunni v/-Glerárbrú og gekk um Eyrina og þaðan á Ráðhústorg, þar sem haldinn var útifundur kl. 2. Á fundinum fluttu tveir félagar ræður, þau Fjóla Ingólfsdóttir og Guðmundur Ármann Sigurjónsson. Einnig var lesið ljóð, bornar upp samþykktir og alþjóðasöngur verkalýðsins sunginn. Eins og áður sagði var fundurinn fjölmennur og tókst í alla staði mjög vel.

FRAMHALD Á BAKSÍÐU

KOMMÚNISKT FRAMBOÐ

AFHJÚPUM BORGARALEGA ÞINGRÆÐIÐ - SENDUM KOMMÚNISKA VERKAMANNASVEIT Á BORGARAÞINGIÐ

Kommúnistasamtökin marxistarnir-lenínistarnir munu bjóða fram til alþingiskosninga í Reykjavík nú í júní. Orsök framboðsins er þó engan veginn sú, að KSML hafi ásett sér að halda út í fúafen borgaralegrar þingræðisbaráttu í fótspor stéttsvikaranna í Alþýðubandalagsforystunni. Þvert á móti er markmið framboðsins að afhjúpa borgaralega þingræðið, svipta tjöldunum frá þeim skrípaleik sem fer fram í þingsölunum og opinbera þjónkun og þýlyndi alþingisprelátanna við íslenska fjármálaauðvaldið frammi fyrir verkalýðnum. Á meðan AB-broddarnir ákalla helgar vættir sér til fulltingis í atkvæðastríðinu og hreyta út úr sér beiskum ásökunum um klofningsstarfsemi innan vinstri hreyfingarinnar, verður verkamönnum æ betur ljóst hvers konar barátta það er sem þingræðisprelátar Alþýðubandalagsins heyja á þingpöllunum. En verða KSML ekki þingræðinu að bráð, leiðast þau ekki inn í mútukerfi auðvaldsins í þingsölunum, gleyma hagsmunum verkalýðsins og taka að þrátta um stafsetningareglur eða erlenda togara? Þessar spurningar hljóta að leita á þá verkamenn sem þegar hafa séð í gegnum svikahjúp Alþýðubandalagsins.

TVÆR LEIÐIR: BORGARALEGT ÞINGRÆÐI EÐA VERKAMANNARÁÐ.

Kommúnistasamtökin hafa alltaf lýst hreinskilnislega afstöðu sinni til borgaralega þingsins, kosninga og þingræðisins. Við höfum aldrei reynt að dylja þá afstöðu kommúnista, að við álítum borgaralega þingræðið vera fíkjulauf yfir ríkisvaldinu, að Alþingi er nákvæmlega eins og öll önnur borgaraleg þing, kjaftasamkunda sem engu ræður um stjórn þjóðfélagsins. Það lýsti sér í ráðaleysi Alþingis frammi fyrir "maraþon"rugli Sverris Hermannssonar um daginn, það sýndi sig líka í barnalegum og heimskulegum deilum um bókstafinn z, samtímis því sem fjárhagur ríkisins er í kalda kolum og íslenska auðvaldsþjóðfélagið siglir hraðbyri inn í djúpa efnahagslega og pólitíska kreppu. Það sýndi sig líka í þeirri staðreynd, að eftir að þingmenn hafa verið sendir heim, heldur auðvaldið áfram að stjórna á nákvæmlega sama hátt og áður, munurinn er bara sá að nú heitir það bráðabirgðalög, en áður þingræði með 60 kjaftaskúma á himinháum launum af fjármunum verkalýðsins.

KSML bjóða ekki fram til að taka sér stöðu á garðanum við hlið þessara kjaftaskúma, heldur til að afhjúpa starfsemi þeirra og raunveruleg verkefni. Þessir þingræðistrúðar sem á ákjósanlegan hátt hafa auglýst heimsku sína og hringlandahátt frammi fyrir allri þjóðinni undanfarna mánuði, eru í raun og veru fulltrúar auðvaldsins, með því að þeir taka allir þátt í þingræðislygunum og lýðræðissýndarleiknum, meðvitað og ómeðvitað leynt eða ljóst. Verkefni KSML í kosningunum er m.a. að afhjúpa eðli þingræðisins og sýna verkalýðnum fram á að hann getur einskis vænt af þingræðisbyltingu Alþýðubandalagsins, heldur verður hann að fylkja sér um kommúníska flokk og brjóta þingræðið niður í valdbyltingu.

En hvað á hann að setja í staðinn? Sagan hefur sýnt og sannað, að verkamannaráðin hafa alls staðar risið upp og eftir að verkalýðurinn hefur lagt þingræðissamkundur borgarastéttarinnar í rústir hafa sérstök valdatæki verkalýðsstéttarinnar, ráðin, risið upp í staðinn.

KSML hafa dregið þá lærdóma af þessum sögulegu staðreyndum, að alræði öreiganna verði að byggjast upp á verkamannaráðum og að borgaralega ríkisvaldið - það á við þing-

FRAMHALD Á SÍÐU 2

Þingfulltrúar bolsévíkanna völdu heldur útlegð og ofsóknir en að gerast mútuþegar auðvaldsins. Myndin sýnir "Okrana", hina illræmdu keisaralögreglu sækja I. G. Petrovskí á 4. ríkisdúmuna (rússneska þingið) og færa hann til útlegðar.

AÐGERÐIR KSML FRAM AÐ ALÞINGISKOSNINGUM

FRÁ 25. MAÍ TIL 29. JÚNÍ AUGLÝSIR KSML EFTIRFARANDI AÐGERÐIR:

Laugardaginn 25. maí kl. 14.00

Almennur fundur á vegum KSML í Reykjavík í Alþýðuhúskjallaranum um borgarstjórnarkosningarnar.

Sunnudaginn 9. júní kl. 14.00

heldur KSML í Reykjavík almennan fund í Lindarbæ niðri um verkalýðsríkið Albaníu og alræði öreiganna, sem þar er framkvæmt.

Laugardaginn 29. júní kl. 14.00

heldur KSML í Reykjavík almennan fund í Lindarbæ (niðri) um alþingiskosningarnar.

Fyrirhugað er að halda göngu 6. júní n.k. í tilefni 5 ára afmælis Bráðabirgðabyltingarstjórnar Suður-Víetnams. (Nánar auglýst síðar).

skrifstofa KSML, Skólastræti 3B verður opin alla virka daga frá kl. 13.30 til 17 og 20-22 og laugardaga 10-12 og 13.30-17, sími: 27800.

TAKIÐ ÞÁTT Í KOMMÚNÍSKU KOSNINGABARÁTTUNNI.

Hafið samband við kosningaskrifstofuna í síma 27 800.

STYÐJUM KOMMÚNISKA FRAMBOÐIÐ

GEFUM I BARÁTTUSJÓÐ KSML

PÓSTGÍRÓ 42000

LEIÐARI

Leiðarinn túlkar afstöðu miðstjórnar.

Þó ekki sé nema hálft annað ár síðan Kommúnistasamtökin marxistarnir-lenínistarnir komu fram á sjónarsviðið, hafa öfl kommúnismans styrkst mjög frá þeim tíma. Verkalýðshreyfingin, sem fyrir daga KSML var algerlega á valdi borgaralegra pólitíkusa og smáborgaralegra taglhnýtinga þeirra, hefur sveigst æ meira til andstöðu við forystuna, fyrst og fremst vegna þess hve afhjúpandi stjórnartíð "alþýðustjórnarinnar" hefur verið. Raunar er það ekki svo, að um neina fjöldahreyfingu sé að ræða eða skipulagðar aðgerðir sem beinist gegn forystunni, en vaxandi áhugi verkamanna fyrir baráttunni og vaxandi meðvitund hans um arðránið og svik forystunnar leiða óhjákvæmilega til þess að þeir leita undan áhrifum forystunnar og aðhyllast aðra stjórnmálaflokka.

Til vitnis um þessa þróunartilhneigingu er 1. maí og liðsöfnuður hinna þriggja höfuðstétta þann dag. Það er engin tilviljun að þrjár göngur voru farnar og þrír fundir haldnir. Þar liggur að baki stéttarlegur grundvöllur; í rauninni voru aðgerðirnar á 1. maí endurspeglun stéttanna í íslenska þjóðfélaginu. En hvað þá um klofninginn í fulltrúaráðinu, kynni einhver að spyrja. Er þar ekki komið fjórða stéttarlega aflið? En slík ályktun er röng, þó að spurningin sé fyllilega réttlætanleg. Því að klofningurinn snerist ekki um afgerandi áhrif tveggja stétta yfir verkalýðnum, heldur endurspeglaði hann aðeins þann klofning sem fram hefur komið innan borgaraflokkanna um afstöðuna til hersins og NATO. Sjálfstæðisfulltrúarnir, sem styðja bandarísku heimsvaldastefnuna reyna að verja hagsmuni hennar og hylja rotnun hennar og upplausn. Alþýðubandalagsmennirnir styðja hins vegar rússnesku sósíalheimsvaldastefnuna og aukin umsvif hennar í Evrópu. Þeir reyna að breiða árásargirni nýju zaranna með því að kalla þá sósíalista og þeir verja glæpaverk sósíalheimsvaldastefnunnar og vinna að útbreiðslu hennar. Þessi klofningur um afstöðuna til heimsmálanna er ekkert séríslenskt fyrirbrigði, hann er heldur ekki einvörðungu bundinn við daginn í dag. Við þekkjum hvernig kosningabaráttan í Frakklandi hefur endurspeglað sömu mótsetningu milli þessara tveggja samkeppanda um heimsyfirráðin og hvernig Mitterand stendur fyrir útbreiðslu áhrifa sósíalheimsvaldastefnunnar á meðan Giscard hins vegar stendur fyrir málstað hins "vestræna frelsis" og hagsmuni bandaríska og evrópska auðvaldsins.

Við þekkjum líka hvernig borgarastéttin og borgaralegu flokkarnir í Evrópulöndunum og víðar klofnuðu í afstöðu sinni til nasismans á fjórða áratugnum. Þessi klofningur sem nú er fyrir hendi stafar af vaxandi móthverfum milli bandarísku heimsvaldastefnunnar og sósíalheimsvaldastefnunnar, sem hefur áhrif um allan heim. Stéttaöflin eru þess vegna bara þrjú - eins mörg og stéttirnar eru í íslenska þjóðfélaginu. ASÍ-forystan og AB-broddarnir eru fulltrúar fyrir borgarastéttina innan raða verkalýðsins. Alþýðubandalagið er verkalýðsflokkur íslenska auðvaldsins og meginverkefni hans er að viðhalda þingræðisfordómum verkalýðsins og binda hann borgaralegum hagsmunum með stéttasamvinnupólitík sinni. Efnahagslegar forsendur þessa flokks er hinn uppkeypta hástétt innan verkalýðsstéttarinnar - verkalýðsaðallinn sem á allan hátt gengur erinda borgarastéttarinnar.

Annað aflið sem fram kom á 1. maí var smáborgarastéttin. Vegna þess að staða hennar í framleiðslunni sundrar henni og sameinar hana ekki - hún stendur fyrir smáiðnaðinn og smáeignina á meðan verkalýðurinn þjappast saman á stórum vinnustöðum og býr þannig við eðlileg skilyrði til skipulagningar - getur hún ekki sett fram neina sjálfstæða pólitík eða sjálfstæð markmið. Sem stétt er hún afturhaldssöm, en í afstöðu sinni til baráttu hinna stéttanna er hún reikandi og tekur ýmist afstöðu með borgarastéttinni eða verkalýðnum. Rauð verkalýðseining var ganga smáborgarastéttarinnar. Þó að verkamenn gengju í henni, gengu þeir undir smáborgaralegum vígorðum. Í rauninni kom vingulsháttur smáborgaranna fram í getuleysi þeirra til að setja fram sjálfstæð vígorð, afstaða þeirra varð að höldri yfir ofríki borgaralega verkalýðsflokksins og smávægilegum breytingum við pólitísk vígorð hans.

Þriðja aflið var ganga verkalýðsstéttarinnar - ganga KSML. Það að hún var fámenn ber því einu vitni, að verkalýðsstéttin á Íslandi hefur ekki átt sér neinn framvörð um áratugaskeið og stéttarvitundin er því á lágu stigi og lítt útbreidd. Þó það sé kannske rangt að segja, að ganga KSML hafi verið fámenn, því hún var fjölmenn miðað við hið stutta starf KSML, skiptir þó mestu máli að styrkleiki hennar lá í pólitíkinni. Eftir tæp fjörtíu ár af hentistefnu og svikum hefur rödd kommúnismans aftur látið heyra í sér og þeir verkamenn, sem eitt sinn störfuðu fyrir KFÍ þekkja sig áreiðanlega aftur í vígorðum KSML. Þessi þrjú öfl munu aftur eigast við í Alþingiskosningunum. Þá mun KSML leggja áherslu á að tala máli kommúnismans til sem flestra og aðskilja sig frá framandi stéttaöflum innan raða verkalýðsins. Alls staðar í heiminum er kommúnisminn og öreigabyltingin í sókn - hið sama er óhjákvæmilega uppi á teningnum á Íslandi. Öfl kommúnistabyltingarinnar hafa aukist eftir 1. maí 1974.

FRAMHALD AF FORSÍÐU

KOMMÚNISKT FRAMBOÐ

ræðið líka - verði að brjóta niður og eyða. Til þess að framkvæma þetta verður verkalýðsstéttin að eiga sér pólitískan framvörð, kommúnískan flokk. Það er baráttan fyrir myndun slíks flokks sem allt starf KSML snýst um í dag, uppbygging slíks flokks er afgerandi mikilvæg fyrir pólitíska baráttu íslensks verkalýðs, án hans mun verkalýðsstéttin ekki geta brotið af sér klafa launaþrældómsins.

Þess vegna verður að skoða kosningabaráttu KSML út frá þessu mikilvæga höfuðverkefni samtakanna og öll kosningaherferðin verður að beinast að því að efla og þróa áfram starfið fyrir uppbyggingu kommúnísks flokks.

TREYSTUM SAMBÖNDIN VIÐ VERKALÝÐINN - REKUM ÁRÓÐUR FYRIR KOMMÚNISMANUM.

Á tímum þegar kosningar fara í hönd, er pólitískur áhugi verkalýðsins sérstaklega mikill. Alþingiskosningarnar sem fara fram í lok júní bjóða upp á sérstaklega gott tækifæri til að breiða út hugmyndir kommúnismans og reka áróður fyrir flokksbyggingunni. Það orsakast af tvennu. Fyrst og fremst af þeirri efnahagslegu kreppu sem hefur gripið um sig, ekki aðeins á Íslandi, heldur einnig í öllum auðvaldsheiminum. Launaskerðingarnar, vöruverðshækkunin, hinn aukni vinnuhraði og hið aukna arðrán, allt hefur þetta vakið verkalýðinn til meðvitundar um að hann verður að berjast fyrir kjörum sínum og það traust, sem hann áður hafði til borgaralegu verkalýðsforystunnar, borgaralega verkalýðsflokksins (Alþýðubandalagsins) og borgaralega þingræðisins þverr. Í öðru lagi hefur pólitíska kreppan, sem tekur til flestra landa Evrópu í dag, orðið til að riðla og afhúpa þingræðið frammi fyrir verkalýðnum. KSML verða að nota það ástand, sem hefur skapast í íslenskum stjórnmálum til að sýna fram á rotfúa og spillingu þingræðisins og nýta þann jarðveg, sem hefur skapast meðal verkalýðsins til að breiða út kommúnískan áróður. Tilraunir borgaranna til að sverta KSML með því að kalla okkur andlýðræðislega og blóðuga ofbeldisseggi o.s.frv. verður skilyrðislaust að mæta með útskýringum og upplýsingum um hvernig borgarastéttin hefur alltaf byggt vald sitt á blóðugu ofbeldi, ránsstyrjöldum og miskunnarlausri kúgun. KSML verða að notfæra sér tækifærið sem þingrofið hefur gefið til að breiða út upplýsingar um alræði öreiganna í sósíalísku löndunum, fyrst og fremst Kína og sýna fram á yfirburði þess lýðræðis sem þar ríkir yfir hinu borgaralega lýðræði arðræningjanna. Með áróðri fyrir sósíalismanum, með áróðri fyrir uppbyggingu kommúnísks verkalýðsflokks, með útskýringum á eðli og gerð borgaralega ríkisvaldsins, með alhliða áróðri verða samtökin að treysta þau sambönd, sem þegar hafa verið sköpuð við verkalýðsstéttina og skapa ný. Að hvetja verkamenn til að hefja námsstarf í marxismanum-lenínismanum og starfa fyrir málsstað íslensku kommúnistabyltingarinnar - það eru áróðursverkefni samtakanna í þessum kosningum.

KSML VERÐA AÐ AÐSKILJA SIG SEM SJÁLFSTÆTT AFL.

Alþýðubandalagið hefur ásakað KSML fyrir klofningsstarfsemi og í sama streng tekur íhaldið í Reykjavíkurbréfi 19.5. skiljanlega yfir sig glatt yfir sundrung vinstri flokkanna. Þessi ásökun AB-broddanna lýsir kannski betur en langar útlistanir afstöðu þeirra til kosninganna og borgaralega þingræðisins. AB-broddarnir eru á atkvæðaveiðum, þeir ætla að smala sem flestum atkvæðum á sem útþynntastri pólitík til að geta haldið áfram að verma ráðherrastólana. Þegar þeir síðan sjá, að kommúnistarnir taka frá þeim atkvæði, æpa þeir upp um að þessi klofningur rýri möguleika verkalýðsins til að eignast "sósíalíska" ráðherra næsta kjörtímabil komist auðvaldið að o.s.frv. o.s.frv. Þessi ofurtrú á þingræðislegum möguleikum verkalýðsins er engin tilviljun eða spurning um mismunandi leiðir að sama markmiði. Þessi þingræðissósíalismi á sér stéttarlegan bakgrunn og starfar af borgaralegum áhrifum innan verkalýðshreyfingarinnar. Það er nefnilega svo, að verkalýðurinn lifir ekki í neinu tómarúmi, heldur er hann tengdur ótal böndum öðrum stéttum og þjóðfélagshópum og skoðanir og vingulsháttur smáborgaranna berst með þeim inn í raðir verkalýðsins, þegar smáeignamenn verða öreigar, bændur flytjast á mölina o.s.frv. o.s.frv. Stéttarlegur bakgrunnur AB-broddanna er borgaralegur. Þeir eru hin uppkeypta verkalýðsforysta borgaranna, launaðir og á mútum frá fjármálaauðvaldinu, með stöðum hjá hinu opinbera, með bitlingum og nefndaembættum, beint og óbeint, opinberlega og í laumi. Þessi skilgreining lenínismans á fyllilega við þennan fyrirlitlega lýð, sem hefur svikið verkalýðinn hérlendis hvað eftir annað, klofið samstöðuna og breitt út vonleysi og uppgjafaranda meðal verkalýðsins. Þegar þessi skríll tekur að væla um klofningsstarfsemi og einingu getur sérhver heiðarlegur verkamaður ekki annað en glottað háðslega; sún eining sem þessir herrar hafa staðið fyrir er eining við kúgarana, eining við atvinnurekendur og fjármálaauðvaldið. Að kljúfa verkamenn frá slíkri samstöðu, að sundra venjulegum heiðarlegum verkamönnum frá þessum uppkeypta forystuskríl og neyða hann til að viðurkenna í verki einingu sína við auðvaldið. Þetta er pólitískt viðfangsefni KSML. Við óttumst ekki þó að borgaralegur verkalýðsflokkur tapi þingfylgi sínu - þvert á móti berjumst við fyrir því að afhjúpa svik hans við verkalýðinn og svipta hann öllu fylgi. Við óttumst ekki þó að verkalýðurinn leggi atkvæði sín ekki á kosningasamsuðu Alþýðubandalagskratanna - við berjumst fyrir því að verkalýðurinn skilji að það er aldrei hægt að frelsa sig undan arðráninu með því að greiða atkvæði. Til þess verður að koma skipulagning til baráttu um pólitísku völdin í þjóðfélaginu. Til þess verður verkalýðurinn að fylkja sér um KSML og heyja baráttu gegn íslenska auðvaldinu og þjónum þess í röðum verkalýðsstéttarinnar - opið og í leyni, á þingræðisgrundvelli og með vopnum. Við berjumst fyrir valdatöku hins kúgaða fjölda og lýðræði meirihluta þjóðfélagsins gegn örlitlum minnihluta, við berjumst fyrir sigri verkalýðsins yfir stríðsóðri arðræningjastétt. Þess vegna berjumst við með öllum ráðum gegn kúguninni og fyrir frelsinu. Þess vegna segjum við stoltir með orðum Kommúnistaávarpsins:

> "Kommúnistar hirða ekki um að leyna skoðunum sínum og ætlunum. Þeir lýsa því yfir afdráttarlaust, að takmarki þeirra verði því aðeins náð, að allri þjóðfélagsskipan verði steypt af stóli með valdi. Lofum hinum drottnandi stéttum að skjálfa fyrir kommúnistabyltingu. Þar hafa öreigarnir engu að týna nema hlekkjunum. Þeir eiga heilan heim að vinna."

Í anda hinna miklu frumkvöðla kommúnismans, Marx og Engels, segjum við:

STÉTT GEGN STÉTT!
NIÐUR MEÐ AUÐVALDIÐ - LIFI SÓSÍALISMINN!

LIFI MARXISMINN-LENÍNISMINN-HUGSUN MAÓS TSE TUNGS!

Stéttabaráttan

STÉTTABARÁTTAN 5. tbl. 22. maí 1974. 3. árg.
Útgefandi: Kommúnistasamtökin m-l,
Pósthólf 1357, Rvík.
Sími 27800
Ritstjóri og ábm.: Hjálmtýr Heiðdal.

Hafið samband við KSML

Akureyri: KSML, Strandgötu 23 eða pósthólf 651. Einnig er hægt að hafa samband við Guðmund Á. Sigurjónsson, Brekkugötu 29 sími: 22196.

Eskifjörður: Umboðsmaður fyrir útgáfuefni KSML er Emil Bóasson, Hátúni, sími 6138.

Húsavík: Umboðsmaður fyrir útgáfuefni KSML er Þórarinn Ólafsson, Uppsalavegi 21.

Ísafjörður: Stuðningsdeild KSML, Agnar Hauksson, Tangagötu 20, sími: 3651.

Néskaupsstaður: Umboðsmaður fyrir útgáfuefni KSML er Magnús Sæmundsson Nesgötu 5.

Selfoss: Fulltrúi KSML er Ómar Harðarson, Engjavegi 42, sími: 1868.

Reykjavík: KSML, Skólastræti 3B eða pósthólf 1357; sími: 27800. Fulltrúi samtakanna er til viðtals á opnunartíma RAUÐU STJÖRNUNNAR.

Rauða stjarnan: Skólastræti 3B, Reykjavík.
Opið sem hér segir:
Föstudögum kl. 18-20,
laugardögum kl. 10-12 og 14-17.
Eftir 1. júní:
17-19 alla virka daga og
10-12 á laugardögum.

AUSTURSTRÆTI
STR
LÆKJAR TORG
HVERFISGATA
BANKASTRÆTI
PÓSTHÚS-
LÆKJARGATA
SKÓLASTR
KSML
AMTMANNSSTÍGUR
INGÓLFSSTRÆTI

Skrifið í STÉTTABARÁTTUNA

Prentaraverkfallið:

NÁÐU AÐEINS FRAM EINNI AF ÞREMUR MEGINKRÖFUM

Þótt töluverður tími sé liðinn frá því að prentaraverkfallinu lauk er samt full ástæða til að draga saman þá lærdóma sem verkfallið getur veitt verkafólki.

Meginkröfur Hins íslenska prentarafélags (HÍP) og Grafíska sveinafélagsins (GSF) voru þrjár:
1) 6% orlofsuppbót, 2) laugardagar verði ekki reiknaðir með í sumarfríum og 3) launajafnrétti hjá aðstoðarfólki.

Fyrsta krafan um 6% hækkun orlofs miðar að því að gera prenturum kleift að njóta hvíldar í sumarleyfum. Ástandið er nú þannig að menn (og þetta á við um megnið af verkafólki) geta ekki notið fullrar hvíldar sökum þess að orlofið hrekkur ekki fyrir lífibrauði, frekar en dagvinnukaup almennt. Önnur krafan er komin til af því að sumarfrí er eini tími ársins, þar sem laugardagar eru taldir til vinnuvikunnar. Þessu vildu prentarar fá breytt til samræmis við aðra árstíma.

Þriðja meginkrafan, og jafnfram sú eina þeirra sem náðist fram, var krafa um launajafnrétti aðstoðarfólks. Því hefur þannig verið háttað að hjá aðstoðarfólki hefur ríkt launamisrétti milli kynja. Fyrir þau verk sem karlmenn hafa unnið, s.s. pappírsskurð, hafa verið greidd hærri laun en fyrir þau verk, sem kvenfólk hefur unnið, s.s. upptöku o.fl.

Kauphækkunin sem náðist var 35-37%, einnig voru felldar niður næturvaktir.

Forystumenn sviku í upphafi og ASÍ-forystan var á móti.

Formaður HÍP, Þórólfur Daníelsson, vildi í upphafi fylgja með í ASÍ-samningunum á Loftleiðahótelinu. Hann sagði af sér þegar trúnaðarmannaráð HÍP vildi fara eigin leiðir. Sá sem tók við af honum gafst einnig upp og skrifaði undir samninga við atvinnurekendur - sem síðan prentarafélögin felldu.

Að áliti margra prentara varð þetta til þess að draga úr styrk verkfallsins og jafnframt að lengja það. Afstað ASÍ-forystunnar til verkfallsins hefur verið fjandsamleg, þaðan hefur ekki komið hinn minnsti stuðningur, enda telur forystan sjálfsagt verkfallið beinast gegn "láglaunastefnu" sinni. Sú stefna miðar að því að fá verkalýðinn til að stilla kröfum sínum í hóf, svo að þær skerði ekki á neinn hátt gróða auðvaldsins. ASÍ-forystunni er því illa við að hlutar verkalýðsins segi skilið við forsjá hennar og sýni að það er hægt að knýja fram meiri kjarabætur en VSÍ/ASÍ-samningamakksnefndirnar telja "réttlátt og eðlilegt".

Tilraunir kapitalistanna til að brjóta verkfallið á bak aftur voru m.a. þær að reyna að fá prentuð blöð erlendis. Fyrst reyndu þau fyrir sér á Norðurlöndum, en þar komu prentarafélögin í veg fyrir það. Einnig kom það til tals, að VSÍ hindraði að prentarar fengju sér vinnu annars staðar á meðan á verkfallinu stóð.

Í dagblöðunum fyrir verkfallið kom fram blekkingaráróður sem gekk út á það að prentarar heimtuðu að geta vísað fram hótelreikningum eftir sumarfrí og að þeir hafi neitað 40% kauphækkun. Einnig voru ýmsar aðrar sögur í gangi um kröfur verkfallsmanna - en segja má að "almenningsálitið" hafi verið andsnúið verkfallinu og þá sökum þeirra villandi upplýsinga sem dreift var um kröfur þeirra. Af þessum sökum ræddu prentarar um að gefa út blað sem skýrði verkafólki frá gangi verkfallsins. Blaðaútgáfan hefði tvímælalaust styrkt stöðu verkfallsmannanna.

Niðurstöður.

Verkfall HÍP og GSF náði ekki að fylgja fram til sigurs tveimur af þremur meginkröfum þeirra. Orsakir þess eru þær að félögin stóðu ein sér með kröfur sem auðvaldsherrarnir töldu "prinsipp"atriði að fallast ekki á. Uppgjöf HÍP og GSF er því afleiðing þess að ekki var um að ræða baráttu fleiri verkalýðsfélaga fyrir þessum kröfum sem hefði þurft miklu víðtækari baráttu til að ná í gegn. Einnig undirstrika úrslitin það, að kjarabarátta, sem eingöngu er háð innan hins þrönga ramma efnahagslegu baráttunnar, getur aldrei skilað varanlegum árangri í hendur verkalýðsstéttarinnar. Það verður ekki fyrr en verkalýðsstéttin verður sér meðvituð um byltingarsinnaðan mátt sinn og skipuleggur sig sjálfstætt á grundvelli stéttabaráttunnar, sem hún verður fær um að brjóta niður mótsöðu auðvaldsins og fylgja fram til sigurs, bæði smærri umbótum sem og þeim stærri málum, sem mun verða tekist á um, þegar auðvaldið mun herða enn frekar launaskerðingarárásir sínar í harðnandi kreppu.

Í dag er ekki um að ræða neina fjöldahreyfingu verkalýðsins gegn kjaraskerðingu auðvaldsins, baráttan mun ekki öðlast stéttarlegt innihald. Barátta einstakra hópa verkalýðsstéttarinnar og verkamanna í einstökum verksmiðjum gegn einstökum atvinnurekendum er ekki stéttabarátta, því að hún beinist ekki gegn auðvaldskerfinu í heild og stefnir ekki út fyrir ramma þess.

-/hh

ÁLYKTANIR 1. RÁÐSTEFNU KSML

Niður með hægrihentistefnuna!
Lifi baráttan fyrir kommúniskum byltingarflokki!

LENÍN STALÍN forlagið

Út er kominn nýr bæklingur hjá KSML sem hefur að geyma samþykktir og niðurstöður 1. ráðstefnu KSML, er haldin var 27. - 30. des. 1973.
Í bæklingnum er að finna uppgjör við hægrihentistefnuna og samþykktir um einstök mikilvæg mál, svo sem þjóðernismálið, landhelgismálið, Atlantshafsbandalagið, afstöðuna til ríkisvaldsins og hins borgaralega flokkakerfis á Íslandi og afstöðuna til auðvaldskreppunnar.

Verð bæklingsins er 150.oo kr.

AUÐVALDSHEIMURINN Í KREPPU

Borgararnir eru óttaslegnir vegna sívaxandi verðbólguþróunar, sem líður eins og vofa yfir auðvaldsheiminn. Sumir sérfræðingar álíta, að hin öra verðbólga valdi heiminum efnahagslegum glundroða, sem hafi í för með sér alvarlegar þjóðfélagslegar og pólitískar afleiðingar; aðrir yppta öxlum áhyggjulausir og álíta að þessar alvarlegu framtíðarhorfur séu aðeins ímyndun ein.

Fjölmargar leiðir hafa verið reyndar til að stemma stigu við verðbólgunni. Vextir eru lagfærðir, verðstöðvun er komið á og skrúfað fyrir launahækkanir. En ekkert hjálpar, vöruverð rýkur upp án nokkurs eftirlits. Borgararnir skella sökinni á hækkað verð á hráefnum, ójafnri þróun og náttúruhamfarir. En orsakir verðbólgunnar stafa ekki af þessum atriðum. Verðbólgan er ekki afleiðing náttúruhamfara. Þegar vöruverð og húsaleiga hækkar og dregið úr launahækkunum er það ekki ójafnri þróun eða jarðskjálfta að kenna, heldur þeim, sem lifa á því að eiga - þeim sem eiga húsin og vörurnar, sem við þörfnumst og vilja auka gróða sinn. Leitin eftir hámarksgróða veldur verðbólguþróuninni. Þess vegna lendir verðbólgan ekki á þeim þjóðum, sem hafa losað sig við hákarla auðvaldsins, orsakir verðbólgu og vöruhækkana. Í Kína hefur verðlag verið stöðugt allt frá því er landið varð frjálst 1949. Já, og sumar vörur hafa m. a. s. lækkað í verði. Sú fullyrðing, að verðbólgan tröllríði öllum heiminum er því röng.

(Þýtt úr Proletären 17, '74).

ENGIN VERÐBÓLGA Í KÍNA

Kínaverska myntin, "reminbi", hefur haldist stöðug á meðan iðnaðurinn og landbúnaðurinn í Kína hefur aukist og tekjur ríkisins vaxið. "Reminbi" nýtur aukins álits og er ein af fáu stöðugu myntunum í heiminum.

Stöðugaleika myntarinnar má sjá á stöðugleika markaðsverðsins í Kína. Verð á daglegum nauðsynjavörum, s.s. korni, bómull, matarolíu, salti og koli hefur að mestu leyti haldist óbreytt frá frelsuninni '49.

Á sama tíma og ríkið hefur skipulagslega hækkað innkaupsverð sitt á korni, bómull, olíufræi, hampi, silki, tei, sykureyr, kjöti og öðrum landbúnaðarvörum, hefur ríkið lækkað útsöluverð sitt á tilbúnum áburði, skordýraeitri og dieselolíu, sem landbúnaðurinn þarfnast. Þrátt fyrir að innkaupsverð á korni hefur verið hækkað mörgum sinnum undanfarin ár, þá hefur útsöluverðið staðið í stað. Innkaups- og útsöluverð eru nokkurn veginn í jafnvægi í dag og tap innkaups- og útsöludeildar ríkisins er greitt af ríkinu sjálfu. Um leið hefur verð á verksmiðjuframleiddum nauðsynjavörum stöðugt lækkað. Og í sumum tilfellum hefur lækkunin orðið gífurleg. Verð á meðölum, sem er jú mjög mikilvæg vara fyrir fólkið, er nú 1/5 af því sem það var 1950.

Stöðugleika myntarinnar má einnig sjá á því að bankainnistæður hafa aukist. Vegna þess að laun fólksins, bæði til borga og sveita aukast í takt við vöxt framleiðslunnar, þá getur fólkið sparað meir og meir og lagt á banka. Þessi þróun hefur haldið áfram allt frá frelsuninni 1949, en sérstaklega hefur sparnaðurinn aukist í tíð menningarbyltingarinnar. Samanlögð bankainnistæða í október 1973 var 60% meiri en í október 1965, árið fyrir menningarbyltinguna.

"Reminbi" nýtur æ meira álits erlendis. Áður fyrr var notuð erlend mynt í Kína til að ákvarða vöruverð, gera verslunarsamninga og önnur viðskipti við útlönd. En 1968 varð breyting þar á. Nú nota fleiri en 60 lönd og svæði "reminbi" í efnahagsviðskiptum sínum við Kína.
Mikilvæg orsök fyrir efnahagslegum framförum Kína á öllum sviðum, er að kínverska fólkið hefur fylgt meginreglunni fyrir efnahagslegri þróun, sem Maó formaður setti fram: "Landbúnaðurinn er grunnurinn og iðnaðurinn er leiðandi." Þetta hefur gert myntina að stöðugum efnislegum grundvelli.

Augljósar framfarir hafa orðið í landbúnaðinum síðustu 25 árin. Síðastliðið ár varð metuppskera á korni í Kína og vegna þessa hefur léttiðnaðurinn vaxið í sama mæli. Framleiðslan á efni, pappír, sykri sígarrettum, hjólum og saumavélum er margfalt meiri en fyrir frelsunina. Afleiðingin verður sú, að ríkið getur skipulagt sölu á miklu magni af vörum á stöðugu verði. Vöruverslun hefur meir en sjöfaldast eftir byltinguna. Um leið hefur ríkið aukið vörulagerinn svo að myntin verði stöðugri, þrátt fyrir að meiri peningar séu í umferð.

Sjálfstæður efnahagur.

Vegna þess að hinn sósíalíski efnahagur hefur vaxið svo ört, hafa tekjur ríkisins aukist. Þetta er mikilvæg forsenda fyrir stöðugleika myntarinnar í framtíðinni. Kína hefur lengi verið skuldlaust við önnur ríki. Það er mikilvægt merki um hið ágæta efnahagsástand Kína, að Kína hefur í einu og öllu fylgt orðum Maós formanns: "Jafnvægið milli tekna og gjalda verður að haldast og verðlag verður að vera stöðugt." Tekjur ríkisins og söfnun höfuðstóls skipuleggjast annars vegar af framleiðsluvextinum, hinsvegar er fjármagnið staðsett og notað svo skynsamlega, að allar deildir ríkisins leggja sig fram um að spara og ná sem mesta mögulega árangri með sem minnstri mögulegri fjárfestingu. Kínaverska ríkinu hefur ekki aðeins tekist að hafa fjárlögin í jafnvægi, heldur einnig tekist að fá umframfjármagn á hverju ári. Seðlaútgáfan takmarkast við kröfur hins vaxandi efnahags og Kína sleppur við það sem er vanalegt í auðvaldslöndunum: að halli fjárlaganna er leiðréttur með verðbólgu.
Kína þróar þjóðarbúskap sinn samkvæmt meginreglunni: "Varðveitið sjálfstæðið, haldið frumkvæðinu í eigin höndum, og treystið á eigin krafta." Efnahagurinn beinist að innri markaðinum og heldur innflutningi og útflutningi í jafnvægi. Það er þess vegna sem "reminbi" er stöðugur og álit hans vex í heiminum, þrátt fyrir að alþjóðlegi peningamarkaðurinn verður fyrir skakkaföllum af síendurteknum kreppum.

Framleiðslan er skipulögð.

Til þess að seðlaútgáfan sé í samræmi við hringrás vörunnar er seðlaútgáfa og peningadreifing undir miðstjórn og ströngu eftirliti. Yfirleitt eru nýir seðlar gefnir út allt eftir því að nýjar vörur eru settar á markaðinn. Útgáfa og innlausn seðla er skipulögð eftir ákveðnu kerfi. Á sama tíma og ríkið kaupir landbúnaðarframleiðslu og aðra framleiðslu af kommúnum, framleiðslusveitum og einstaka kommúnumeðlimum og gefur leyfi fyrir bankalánum til þess að styrkja landbúnaðinn, þá sér ríkið einnig um að fleiri iðnaðarvörur og framleiðslutæki standi landbúnaðinum til boða til að fylgja eftir vaxandi kaupgetu sveitanna.

Undir handleiðslu hinnar byltingarsinnuðu stefnu Maós formanns hefur flokkurinn og fólkið í Kína yfirunnið alls kyns truflanir og skemmdarverkastarfsemi samkvæmt endurskoðunarsinnuðu stefnu Líu Sjaó Sjí og Lin Piaós. Þau fylgja í einu og öllu hinni byltingarsinnuðu stefnu að halda myntinni stöðugri, þróa hinn sósíalíska efnahag og treysta alræði öreiganna. Þetta er grundvallartrygging fyrir því að renminbin verði áfram stöðug og hafi jákvætt hlutverk í sósíalísku byltingunni og hinu sósíalíska uppbyggingarstarfi. -/RL.

framhald af forsíðu

PÓLITÍSK KREPPA...

Efnahagsaðgerðirnar framundan eru sömuleiðis liður í launalækkunar- og kjaraskerðingarárás auðvaldsins, sem allir borgaraflokkarnir á Alþingi hafa stillt sér á bak við. Því að ágreiningurinn stendur alls ekki um það hvort velta skuli byrðum kreppunnar yfir á herðar verkalýðsins - um það eru allir þingflokkarnir hjartanlega sammála - deilurnar standa um það hver eigi að þiggja laun og mútur fyrir að framkvæma kjaraskerðinguna. Efnahagsumrótið í framleiðslu þjóðfélagsins er rótin að þeirri pólitísku ringulreið, sem upp hefur komið í íslenskum stjórnmálum.

ÞINGROFIÐ MERKI UM PÓLITÍSKU KREPPUNA;

Þó að pólitíska kreppan sé ekki fullþroska ennþá og borgaralega þingræðið njóti enn óskorðaðs trausts yfirgnæfandi meirihluta verkamanna, hafa þó atburðir undanfarinna mánuða orðið til að svipta Alþingi virðuleika sínum og heilagleika. Venjulegur verkamaður sem ástundar heiðarlega atvinnu, getur ekki annað en fyrirlitið þann rumpulýð - svo notuð séu orð Bjarna Guðnasonar - sem skrælist á þingfjölum yfir tilgangslausum og heimskulegum hártogunum um stafsetningarreglur þegar fjárhagur þjóðfélagsins er á vonarvöl.

Aldrei fyrr hefur raunverulegt eðli þessarar kjaftasamkundu sem nefnt er Alþingi, komið skýrar í ljós en einmitt nú þegar pólitískur loddari á borð við Sverri Hermannsson blaðrar í 5 tíma meðan allur þingheimur situr með hendur í kjöltu, borar í nef sér og veit ekki í hvorn fótinn hann á að stíga til að geta hafið umræður um það sem raunverulega skiptir máli. - nefnilega þingrofið. Ungir Framsóknarmenn fylkja sér um Ólaf Ragnar Grímsson sem dreymir um skjótan frama á þingsölum, aðeins ef hann fær sæti. Frjálslyndir geta vart talist flokkur lengur, jafnharðan og einhver vafaatriði koma upp á, klofna þeir í marga parta, hver hleypur þangað sem hann heldur að skjótastur og auðfengnastur gróðinn sé. Tilraunir Gylfa til að endurvekja Alþýðuflokkinn munu áreiðanlega reynast til einskis. Þau svik sem Alþýðuflokkurinn hefur framkvæmt við verkalýðinn og sá pólitíski skækjulifnaður sem flokkurinn hefur ástundað hefur brennimerkt hann sem hóru í íslensku stjórnmálalífi. Sjálf "kjölfestan" í íslenskum stjórnmálum er ekki lengur söm. Sjálfstæðisflokkurinn engist sundur af innri deilum og togstreitum.

Valdafíkni, eiginhagsmunahyggja og klíkustarfsemi einkennir þennan framvörð fjármálaauðvaldsins. Albert reynir að vinna hylli út á últra-hægri skoðanir sínar, Gunnar Thor. reynir árangurslaust að sameina flokkinn að baki sér eins og Bjarni Ben. og Ólafur Thors gerðu áður fyrr og Geir hefur yfirgefið borgarstjóraembættið til að komast í eitthvað feitara á Alþingi. Þessi samsöfnuður samviskulausra "egoista" getur ekki til lengdar búið undir sama þaki, Sjálfstæðisflokkurinn mun án efa klofna um afstöðuna til sjálfstæðarar skipulagningar og byltingarbaráttu verkalýðsins.
Alþýðubandalagið hefur þegar fyrir löngu getið af sér Hannibalista og undanfarið hefur óánægjan með forystuna flæmt burtu meðlimi til Bjarna Guðnasonar og Frjálslynda flokksins. Það fylgi sem Bjarni Guðna. hefur öðlast byggir að mestu upp á óánægðum úr röðum AB. og Samtakanna, smáborgaralegt nöldur hans um "stórflokkinn" og rumpulýðinn sem meinar verkamönnum aðgang að kjötkötlum auðvaldsins hefur fengið hljómgrunn vegna þess hversu mjög aðrir flokkar hafa afhjúpað svik sín og vegna þess að verkalýðurinn hefur búið við "óstjórn" allra þingflokka.

Þessi glundroði sem skapast hefur í íslensku þingræðisgoðsögnina og sýna fram á að bak við þingræðið glyttir í alræði borgarastéttarinnar. Sérstaka áherslu verður að leggja á að sýna fram á, að þingræðisbylting Alþýðubandalagsins er ekki einungis andstæð kenníngum marxismans-lenínismans heldur óframkvæmanleg og til þess eins fallin að viðhalda trausti verkalýðsins á pólitísku forræði auðvaldsins og þeim þingræðislegu fordómum sem borgarastéttin hefur innprentað verkalýðnum. Ofurtrú AB-broddanna á borgarastéttinni og þingræði hennar er ekki tilviljun, þvert á móti er það svo, að íslenska fjármálaauðvaldið hefur með aukagróða sínum tekist að múta efsta lagi verkalýðsins og gera hann að handlöngurum sínum og erindrekum innan verkalýðsstéttarinnar. Þessa svikara verður að afhjúpa, annars verða svik þeirra ávallt þrándur í götu verkalýðsins í baráttu hans fyrir frelsi og lausn undan launaþrældómnum. Öll barátta gegn auðvaldinu sem ekki beinist samtímis gegn erindrekum þess innan raða verkalýðsstéttarinnar er orðin tóm. Að fara út í stríð með hershöfðingja sem eru á mála hjá óvininum er ekki einasta heimskulegt heldur líka óframkvæmanlegt, því að af slíkri baráttu yrði aldrei. Þess vegna verður verkalýðurinn að heyja baráttu gegn hinni uppkeyptu og svikulu forystu sem stendur í dag með óvininum - íslensku borgarastéttinni. Við verðum að leggja áherslu á að þingræðið mun aldrei megna að leysa vandamál verkalýðsins. Engri efnahagskreppu eða gengisfellingu verður bægt frá með handauppréttingu í sölum Alþingis. Þannig eru það með alla raunverulega hluti, þeim verður ekki hnikað með óskum eða bænum, framkvæmdirnar skipta þar mestu máli. En hverjir eru það þá sem taka ákvarðanir og framkvæma? Það eru ráðuneytin og nefndirnar sem auðvaldið stjórnar beint og óbeint, með mútum eða í gegnum bankana. Þessa staðreynd verður að draga fram í dagsljósið og KSML verða að leggja mikið kapp á að afhjúpa borgaralega þingræðið sem er kúgunartæki gegn verkalýðnum. Það verður best gert innan frá, þess vegna bjóða KSML fram til alþingiskosninga - til að styðja byltingarbaráttuna sem fer fram utan þingsins.

-/kg.

VINNUVEITENDASAMBANDIÐ VILL HERÐA TAKIÐ!

Nú hyggjast íslenskir kapitalistar herða enn tök sín á verkalýðnum - fyrir Alþingi liggur tillaga, gerð að þeirra undirlagi, sem mun herða enn frekar að þeim möguleikum sem verkalýðurinn hefur til að berjast fyrir launakröfum sínum. Þessi árás á réttindi verkafólks kemur á sama tíma og auðvaldið siglir inn í kreppu-tímabil - tímabil þar sem átök milli launavinnu og auðmagns mun óhjákvæmilega harðna gífurlega. Takmarkið með nýju vinnulöggjöfinni er að minnka til muna möguleika verkalýðsins til að berjast gegn kauplækkunartilraunum borgarastéttarinnar - þess vegna er það brýnt verkefni alls verkalýðsins að berjast gegn þessum tilraunum kapitalistanna til lagabreytinga.

Auðvaldið hyggst nú ganga á lagið og og notfæra sér auðsveipni mútuþeganna í ASÍ-forystunni til þess að herða að lýðréttindum verkafólks.

Hvernig er ástandið meðal verkalýðsins nú þegar þessar tillögur auðvaldsherranna koma fram? Hvaða möguleika hefur verkalýðurinn til að hrinda árásinni? Hver er afstaða verkalýðsforystunnar?

Í gegnum áratuga áróður hefur auðvaldið og útsendarar þess innan raða verkalýðsins tekist að slæva stéttarvitund verkalýðsins þannig að telja verður stéttina mjög illa undirbúna fyrir komandi átök þegar kreppan magnast.

Þeir menn sem unnu að því að leggja niður framvarðarsveit verkalýðsins á fjórða áratugnum sitja nú í nefndum og ráðum borgarastéttarinnar og vinna gegn hagsmunum verkalýðsins með ráðum og dáð. Þetta eru sömu mennirnir sem sitja í stólum ASÍ og það eru þeir sem hafa sett fram stefnuna um að verkalýðurinn skuli því aðeins fá kjarabætur að framleiðslan hafi aukist, þ.e. að arðránið hafi aukist. Þess vegna er það fyrirfram töpuð orrusta sem lagt er í með þvílíka herhöfðingja í broddi fylkingar. Baráttan gegn árás auðvaldsins verður því ekki háð með árangri nema að um leið séu þessir kratabroddar, sem flestir eru í Alþýðubandalaginu, afhjúpaðir og settir til hliðar.

Auðvaldið reynir með þessari nýju lagatillögu að baktryggja sig með lagakrókum fyrir komandi átök sem verða óhjákvæmileg allt eftir því sem efnahagskreppan harðnar. Gegn aðgerðum kapitalistanna á verkalýðurinn það svar að taka málin í eigin hendur - treysta ekki á uppkeyptu "forystuna". Það eina sem dugir er skipulagning verkalýðsins sjálfs á grundvelli stéttabaráttunnar. Verkefni okkar kommúnista í þessu máli eru að lyfta sjálfssprottinni andstöðu verkalýðsins og virkja hana í þágu baráttunnar fyrir sósíalismanum.

-hh

tillögur VSÍ

Tillögur VSÍ eru í 9 höfuðliðum, við munum hér gera stuttlega grein fyrir þýðingarmestu atriðum tillagnanna.

Í greinargerð með þeim er það talið "ofur eðlilegt að þörf sé á að endurskoða reglur um samskipti aðila vinnumarkaðarins" og "sé haft í huga þær miklu breytingar sem orðið hafa á atvinnu- og efnahagslífi þjóðarinnar" síðan 1938 þegar núgildandi reglur um stéttarfélög og vinnudeilur voru settar.

Liðirnir 9 ganga allir út á það að uppfylla óskir auðvaldsins um verkalýðshreyfingu sem sé þess fullkomlega vanmegnug að berjast fyrir bættum hag verkalýðsins.

Fyrsta atriðið gengur út á að lengja samningstímann frá því sem nú tíðkast og að ákveðið verði með lögum lágmarksgildistími samninganna. Samþykkt þessa liðar myndi hafa í för með sér stórauknа möguleika kapitalistanna til þess að skerða kaup á samningstímabili og binda hendur verkalýðsins enn frekar í lagaklæki borgarastéttarinnar. Reynslan af lengingu samningstímabilsins 1970 (úr einu í tvö ár) hefur ótvírætt sannað að það er óhagkvæmt fyrir verkalýðinn að binda samninga til langs tíma, að ekki sé talað um núna þegar kreppan gerir æ meira vart við sig. Ennfremur vilja arðræningjarnir lögbinda uppsagnardaga kjarasamninganna "til að skapa vinnufrið" (þ.e. arðránsfrið).

Fimmta grein tillagnanna fjallar um atkvæðagreiðslu í verkalýðsfélögunum. Þessi krafa ásamt talinu um að lengja verkfallsboðunarfrest úr 7 dögum í 21, miðar að þvi að hindra verkalýðsfélögin í verkfallsboðun. Hærra þátttökuhlutfall í atkvæðagreiðslu um vinnustöðvun þýðir ekkert annað en að erfiðara verður fyrir verkalýðinn að bregðast við kauplækkunartilraunum borgaranna, það gerir hinni svikulu verkalýðsforystu auðveldara fyrir, þegar hún með klækjum sínum reynir að hamla gegn því að verkalýðurinn fari í verkfall.

Sjötta grein fjallar um að þeir sem gæti unninna verðmæta megi ekki fara í verkfall, en þetta er hreinlega krafa um að vissir hlutar verkalýðsins séu sviptir verkfallsréttindum og hefði einnig í för með sér minni þunga í beitingu verkfallsvopnsins.

Ennfremur gera tillögur auðvaldsins ráð fyrir stórauknu valdi sáttasemjara - jafnvel skal lagt í hendur hans vald til að fresta löglega boðuðum verkföllum. Með þeim teygir ríkisvald borgarastéttarinnar klær sínar enn lengra - en það hefur jafnan verið krafa róttækrar verkalýðshreyfingar að ríkisvald borgarastéttarinnar hafi ekki afskipti af samningamálum verkalýðsins. Má í þessu sambandi minna á afstöðu Kommúnistaflokks Íslands á sínum tíma, en flokkurinn barðist gegn opinberum afskiptum af samningamálunum, enda fóru menn þá ekki í neinar grafgötur með það hverra hagsmunum ríkisvaldið í auðvaldsþjóðfélaginu þjónaði. Aðgerðir Alþýðubandalagsráðherranna í síðustu samningum sýna ljóslega hversu sá flokkur er andstæður raunverulegum hagsmunum verkalýðshreyfingarinnar.

-/hh

Ósigur portúgölsku nýlendustefnunnar algjör

Eins og skýrt hefur verið frá í fyrri tbl. Stéttabaráttunnar, hefur þjóðfrelsisbarátta kúgaðra þjóða Afríku gegn nýlenduherrum og morðingjum heimsvaldastefnunnar harðnað sífellt undanfarin ár. Frelsisherir alþýðunnar hafa frelsað æ stærri landssvæði undan klóm nýlendusinnanna. Þeir hafa fylkt alþýðunni fram til baráttu og æ stærri sigra. Nú er svo komið, að eitt alræmdasta nýlenduveldið, Portúgal, riðar til falls undan ofurþunga frelsisbaráttunnar. Því ferli, sem í dag hefur leitt af sér herforingjabyltinguna í Portúgal og yfirvofandi algjöra uppgjöf Portúgala í Gíneu-Bissau, Angóla og Mósambik verður best lýst með orðum Maós Tse-tung:

"Allir afturhaldsmenn eru pappírstígrar. Afturhaldsmennirnir sýnast skelfilegir, en í raunninni eru þeir ekki svo öflugir. Frá langsýnu sjónarmiði er alþýðan sannarlega voldug og sterk, en ekki afturhaldsmennirnir."

Borgaralegir fjölmiðlar hafa undanfarið reynt að hylja þá raunverulegu orsök, sem lá til valdaráns Antonio Ribeiro Spínola, hershöfðingja í Portúgal. Þessum hershöfðingja er lýst sem göfugum frelsispostula og lýðræðissinna, sem af manngæsku sinni ætlar að veita þjóð sinni og siðlausum Afríkunegrum aukin mannréttindi. Hins vegar er dregin hula yfir fortíð þessa manns, sem barðist í skrælingjaher fasista á Spáni í borgarastyrjöldinni og hlaut uppfræðslu í hernaðarmálum undir verndarvæng Hitlers í þriðja ríkinu, og, sem hefur stjórnað hryðjuverkaher nýlendukúgaranna í Portúgölsku-Gíneu undanfarin ár.

En málið er ekki eins einfalt og borgaralegir fréttaskýrendur vilja vera láta.

Rás sögunnar verður ekki útskýrð með því að vísa til "háleitra hugsjóna" einstaklinga, né með því að "einn sé meiri fantur en annar". Enginn grundvallarmunur er á Spínóla og Salazar eins og af er látið. Atburðirnir í Portúgal verða því aðeins skýrðir, að gengið sé út frá marxískri þjóðfélagsskoðun, þeirri skilgreiningu, að höfuðhreyfingin í heiminum í dag sé bylting. Það er byltingar- og frelsisbarátta alþýðunnar í portúgölsku nýlendunum, sem knúið hefur fram stjórnarskiptin í Portúgal. Aukinn máttur frelsishreyfinganna og sífelldir ósigrar stjórnarherjanna hafa skerpt mótsetningarnar innan portúgölsku yfirstéttarinnar, annars vegar milli ofstækisfyllstu hernaðarsinna og hins vegar þeirra sem vilja taka upp aðra stefnu í nýlendumálum, til að forða eða fresta óhjákvæmilegu hruni portúgalska nýlenduveldisins.

Þessir menn undir forystu Spínóla hershöfðingja, hafa komist að raun um eftir áralanga baráttu gegn alþýðunni, að hún lætur ekki bugast, þrátt fyrir að öllum örþrifaráðum sé beitt til að kæfa niður baráttu hennar: aftökum, fjöldamorðum, fangelsunum og ofsóknum. Þvert á móti. Við harðnandi kúgun eykst andstaðan og baráttuandi alþýðunnar. Þetta hefur leitt til þess að þrátt fyrir hina grimmdarlegustu hernaðarkúgun, hafa portúgölsku nýlenduherirnir orðið að láta æ meira undan síga fyrir þjóðfrelsisherjum alþýðunnar.

Fyrir valdarán herforingjanna fór óánægjan sívaxandi innan Portúgal. Óhemju kostnaður við stríðsreksturinn olli mikilli gremju og ennfremur varð hann til þess að atvinnulífið sat algjörlega á hakanum. Um 40% þjóðarteknanna ár hvert fóru til hernaðar. Auk þess hafa um 100 þúsund ungmenna flúið úr landi ár hvert, bæði til að forðast herþjónustu og leita betri kjara erlendis. Það hefur valdið borgarastéttinni miklum erfiðleikum. Valdamestu auðjöfrarnir kröfðust breytinga á stefnunni til nýlendnanna - bæði til að stöðva hina geysilegu skuldasöfnun vegna stríðsins og fyrst og fremst, til að koma í veg fyrir að þeir misstu alla aðstöðu til hinna hráefnaauðugu svæða í Angóla og Mósambik. Breyta varð stefnunni til að Portúgalir yrðu ekki gjörsigraðir og reknir frá nýlendunum. Spínóla er fulltrúi þessara afla. Hann hefur gefið loforð um lausn allra pólitískra fanga, tjáningarfrelsi, frjálsar kosningar og fulltrúaþing. Ennfremur hefur hann lagt fram tillögur um, að nýlendurnar skuli hljóta takmarkaða sjálfsstjórn og vera í "lausu" sambandi við Portúgal. Þessi stefna Spínóla, ef hún verður framkvæmd, þýðir upptöku borgaralegs lýðræðis fyrir Portúgali í stað fasisma. Portugalska borgarastéttin telur sig ekki lengur þurfa á fasisma að halda til að viðhalda alræði sínu á verkalýðnum. En fyrir nýlendurnar þýðir þetta einungis, að portúgölsku kúgararnir viðurkenna ósigur sinn í vopnuðu baráttunni. Þeir hafa gefist upp fyrir frelsisstríði alþýðunnar. Í stað napalmsprengja og árásarstríðs, reyna nú portúgölsku morðingjarnir í örvæntingu sinni, að leiða alþýðuna af vegi baráttunnar með fölskum loforðum og sýndarsamningum. Með smástjórnarfarslegum umbótum hyggjast þeir viðhalda aðstöðu sinni til arðráns og rányrkju á auðlindum afrískrar alþýðu. Í þessum tilgangi hefur stjórnin í Lissabon skorað á frelsishreyfingarnar að leggja niður vopn og taka upp friðsamlega starfsemi innan þess ramma, sem Portúgalstjórnin setur.

En alþýðan og þjóðfrelsisherir hennar láta ekki blekkjast.

Þeir hafa lýst því yfir, að barattunni muni verða haldið áfram á grundvelli alþýðustríðsins þar til fullur sigur hafi náðst. Afrísk alþýða hefur hugföst orð Maós Tse-tungs:

"Ekki mega hinar undirokuðu þjóðir og alþýða manna binda vonir sínar um frelsun við "sanngirni" heimsvaldastefnunnar og skósveina hennar. Hinir undirokuðu munu því aðeins hrósa sigri, að þeir styrki einingu sína og séu þrautseigir í baráttunni."

Örvæntingarteygjur portúgölsku heimsvaldastefnunnar verða henni ekki til lífs. Á núverandi tímaskeiði er það "austanvindurinn" sem er sterkari en "vestanvindurinn". Öfl sósíalisma og nýlýðræðisbyltingar hafa alla yfirburði yfir öfl heimsvaldastefnu og nýlendustefnu.

-/MVS

Vopnuð barátta alþýðu Guinea Bissau hefur frelsað landið undan portugölsku nýlendukúgurunum. Í fótspor hennar mun alþýða annarra nýlendna Portugals feta.

LÍTILL BRAGUR UM FYLKINGUNA

Okkar afstaða er slík
aðeins útþynnt pólitík
yfirbragðið aðeins eitthvað sem
trekkir
þá vil ég segja að hún er
oss ei ævistarfið hér
bara ádeilur og skólasveinahrekkir.

Nú telja margir hnoss
að Trotsky kenndi oss
að taka Stalín fyrir glæpamann
því út frá þeirri kenning
og okkar skörpu menning
eru margir hér sem dýrka hann.

Marcuse leit við hér
sem maðkur inn í ber
og Mandel hefur smitað okkur alla
en Trotsky er hér enn
og eitrar vora menn
og anarkisminn lyftir sér á palla.

Nú er forskotið sem fékkst
farið líkt og sérð þú best
því hin fræðilega uppbygging var
rotin
því er kreppan nálgast hratt
þá er klifið alltof bratt
fyrir kempu sem að hugsjónum er
þrotin.

Við viljum samfylkja með þér
sem ert svalur eins og vér
við viljum sýnast þótt við gerum
ekki mikið
en um síðir mun þó sjást
er við samfylkjum af ást
að við seljum okkar hugsjón fyrir
vikið.

-jaj

Guðmundur J. Guðmundsson
Nóatúni 26
R.

Reitur til áskriftarmerkingar.

ÖREIGAR ALLRA LANDA SAMEINIST!
LIFI MARXISMINN-LENINISMINN-HUGSUN MAOS TSE TUNGS!
Stéttabaráttan

Um síðastliðin áramót hækkaði lausasöluverð STÉTTABARÁTTUNNAR töluvert, en sú hækkun átti að mæta þeirri miklu hækkun, sem var orðin á öllum kostnaði við gerð blaðsins. Síðan þá hefur íslenska auðvaldsþjóðfélagið haldið áfram sínu feigðarflani og miskunnarlaus lögmál stjórnlausu framleiðslunnar verða ekki stöðvuð.
Þar af leiðandi hrökk sú hækkun skammt og enn verðum við að hækka lausasöluverðið, úr 30 kr. (4ja síðna blað) og 40 kr. (8 síðna blað) í 50 kr. fyrir bæði blöðin.
Áskriftarverðið verður óbreytt:

Venjuleg áskrift:	400,oo
Stuðningsáskrift:	600,oo
Baráttuáskrift:	800,oo

Hálfsársáskrift er sem hér segir:

Venjuleg áskrift:	250,oo
Stuðningsáskrift:	350,oo
Baráttuáskrift:	500,oo

Sendið nafn og heimilisfang til KSML, pósthólf 1357, Rvk.

SKIPULAGS MÁL

Tilkynning frá Ritnefnd til allra áróðursfulltrúa sella Reykjavíkurdeildarinnar:
Framvegis verður fulltrúi Rn viðstaddur til að taka við söluuppgjöri laugardaga kl. 13-15.
Áróðursfulltrúum ber skylda til að mæta með uppgjör eða senda annan fulltrúa sellunnar.

STYÐJIÐ KOMMÚNÍSKA FRAMBOÐIÐ:
Gefið í baráttusjóð KSML
Póstgíró 42000.

1. MAÍ sigur fyrir öfl kommúnismans

framhald af forsíðu

1. MAÍ AKUREYRI

Í ræðu sinni sagði Fjóla m.a.: "Marx og Engels voru fyrstu frumkvöðlar vísindalega sósíalismans, fræðikenningar verklýðsins. Þessi fræðikenning hefur svo gersamlega sannað yfirburði sína yfir kenningar borgarastéttarinnar, að flestir þeir flokkar, sem auðvaldið notar til að blekkja verkalýðinn, nudda sér í sífellu utan í sósíalismann og svíkjast síðan aftan að verkalýðnum í nafni sósíalisma. Það er því engin furða að verkamenn og konur eigi í erfiðleikum með að átta sig á því, hverjir séu raunverulegir málsvarar þeirra. En yfirburðir hinnar byltingarsinnuðu fræðikenningar felast í því að hún er í samræmi við raunveruleikann og hlýtur því að sigra að lokum. Fræðikenning marxismans-lenínismans er ekki stöðnuð kreddukenning, heldur lifandi vísindi - leiðbeining til starfs."

Félagi Guðmundur Ármann sagði m.a.: "Strax upp úr aldamótum standa fylktu liði tvær andstæðar stéttir, öreigastétt og borgarastétt, tvær ósættanlegar stéttir taka að berjast. Öreigalýðurinn berst fyrir því að hafa ofan í sig og á, hann berst einnig fyrir bættri vinnuaðstöðu og lýðræðislegum umbótum, auðvaldið berst hins vegar fyrir því að herða sultarólarnar á verkalýðnum og auka gildisaukann. Þessi sjónarmið voru ósættanleg og eru enn, svo lengi sem þetta viðbjóðslega auðvaldsþjóðfélag er við lýði.

Í upphafi berst öreigalýðurinn eingöngu fagfélagslegri baráttu, en hin aðþrengda öreigastétt hóf þá þegar öfluga varnarbaráttu. Með samtakamætti sínum og fífldirfsku sigraði þessi framsækna stétt í mörgum bardögum, en hún beið einnig stundarósigra og baráttu sína hefur hún goldið blóði hinna framsæknustu. Þetta fólk, sem barist hefur af svo mikilli fífldirfsku og ekki látið hendur falla, þrátt fyrir ósigra og undanhald, þetta fólk er vissulega fært um að snúa undanhaldi í sókn og ósigri í sigur, það mun kollvarpa auðvaldsþjóðfélaginu og byggja upp verkalýðsríki Íslands."

Eftir útifundinn var öllum göngumönnum og öðrum stuðningsmönnum öreigastéttarinnar boðið í kaffi í Miðstöð KSML, Strandgötu 23. Komu þar fjölmargir og urðu umræður miklar og fjörugar.

En KSML voru ekki ein um að standa fyrir aðgerðum 1. maí á Akureyri. Uppkeypti skríllinn í verkalýðs"forystunni" gekk með nokkur eintök af fána íslensku arðránsstéttarinnar í fararbroddi og skreytti sig að auki með nokkrum lágkúrulegum umbótakröfum, s.s. "þrífið vinnustaði". Og eins og vænta mátti höfðu vikapiltar auðvaldsin í verkalýðs"forystunni" hala, þ.e.a.s. Fylkingarforystusauðina, sem nú höfðu smalað um sig "Herstöðvaandstæðingum", óánægðum Alþýðubandalagsmönnum o.fl. Þeir báru einnig fána íslensku arðræningjanna og höfðu upp örlítið róttækari umbótakröfur en verkalýðsaðallinn, sem sé þær kröfur sem Sósíalistaflokkurinn skildi eftir er hann skellti síðustu hurðinni á leið sinni inn í herbúðir auðvaldsins. Auk þess lituðu þeir sig rauða með kröfum eins og "fram til baráttu fyrir sósíalísku Íslandi." Líklegt má þó teljast, ef miðað er við aðrar kröfur í göngunni, að þessu marki ætli þeir að ná með leið umbótanna, þeirri leið sem Alþýðubandalagið, Sjálfstæðisflokkurinn og fleiri boða.

Gegn hinni rotnu leið umbótanna setja KSML leið byltingarbaráttunnar, þá leið, sem leiða mun verkalýðinn til sigurs yfir auðvaldsþjóðfélaginu, sem aðeins býður upp á arðrán og kúgun.

Verkafólk.

Fylkið ykkur um KSML, framvörð öreigastéttarinnar!

STÉTT GEGN STÉTT!

framhald af forsíðu

1. MAÍ REYKJAVÍK

auknu fylgi að fagna og að hún hefur byrjað að ryðja sér braut meðal verkalýðsstéttarinnar. Merki um það voru fánar vinnustöðvasella KSML, sem settu sterkan svip á gönguna. KSML gengu 1. maí í ár undir nafninu RAUÐUR FRAMVÖRÐUR og meðal vígorðanna í göngunni voru: NIÐUR MEÐ HÆGRIHENTISTEFNUNA - LIFI BARÁTTAN FYRIR KOMMÚNÍSKUM BYLTINGARFLOKKI NIÐUR MEÐ SÓSÍALHEIMSVALDASTEFNUNA - LIFI ALRÆÐI ÖREIGANNA.

U.þ.b. 100 manns gengu með frá upphafi, en jafnt og þétt fjölgaði í göngunni og voru þátttakendur í henni rúmlega 300, þegar komið var niður í miðbæ. Á útifundinum, þar sem áheyrendur voru milli 1500 til 2000, töluðu þeir Gunnar Andrésson, formaður miðstjórnar KSML, og Sigurður Jón Ólafsson, verkamaður, en í lok fundarins voru sungnir nokkrir byltingarsöngvar, m.a. frá Víetnam og Albaníu.

Í ræðu sinni vék Gunnar að örðugleikum auðvaldsherranna vegna offramleiðslukreppunnar og hvernig þeir reyna að velta þeim yfir á herðar verkalýðsins. Sagði Gunnar m.a.:

"Það eru ekki nema nokkrar vikur síðan að t.d. landbúnaðarvörur hækkuðu um 40% og aðrar vörur og þjónusta hafa hækkað um tugi prósenta. Eina lausnin, sem auðmennirnir og fulltrúar þeirra á alþingi sjá út úr vandanum, birtist í tillögum hagrannsóknarráðs: afnám launahækkana yfir 20% frá því í vor, binding kaupgreiðsluvísitölu, afnám 14% vísitöluuppbóta á laun 1. júní og samdráttur í framleiðslunni og fleira í þessa átt. Þannig á að velta offramleiðslukreppu auðvaldsins yfir á herðar verkalýðsins og draga saman framleiðsluna. Hlutskipti verkalýðsins verður því að taka á sínar herðar stórfelldar verðhækkanir, launalækkanir og komandi atvinnuleysi. Þetta er það sem kapitalisminn hefur upp á að bjóða fyrir verkalýðinn, meðan auðmennirnir raka daglega saman milljónagróða á vinnuafli hans."

Samhljóða kröfur stéttsvikaranna í Alþýðubandalaginu og "Rauðrar verkalýðs"einingar.

Hin svonefnda "Rauða verkalýðs"eining, sem að mestu leyti var borin uppi af Fylkingarmönnum og áhangendum þeirra úr röðum námsmanna, hugðist nú aldeilis bera fram róttæk kjörorð gegn stéttasamvinnupólitík ASÍ-forystunnar. Því fór þó fjarri. Við nánari athugun kom í ljós, að vígorð "Rauðu verkalýðs"einingarinnar höfðu að innihalda nákvæmlega sömu umbótastefnuna og hjá Alþýðubandalagsmönnunum í ASÍ-forystunni. Lítum á nokkur dæmi.

Þegar verkalýðsfélögin Dagsbrún, Trésmíðafélag Rvíkur o.f.l. settu fram kröfurnar "Gegn verðhækkunum og vaxandi verðbólgu" og "Engar efnahagsráðstafanir, er skerða réttindi launafólks" hljómuðu vígorð Fylkingarmanna og þeirra aðdáenda: "Gegn vísitölufölsunum", "Burt með söluskatt á nauðsynjavörum", "Enga skatta á þurftarlaun." Hvernig Fylkingin hugsar sér að unnt sé að afnema skattana á verkalýðnum í auðvaldsþjóðfélaginu er líklega flestum stórkostleg ráðgáta. Þegar stéttsvikararnir í AB settu fram vígorðið "Jafnrétti kynjanna", stillti "Rauð verkalýðs"eining upp kjörorðinu "Jafnrétti kynja til starfs og launa". Verður fróðlegt að sjá, hvor umbótaflokkana, Alþýðubandalagið eða Fylkingin, hefur betur í þessari miklu jafnréttisbaráttu í stéttskiptu þjóðfélagi, þar sem minnihlutinn (borgarastéttin) arðrænir og kúgar meirihlutann (öreigastéttina). Það er því engin furða þó Þjóðvijinn sé vinsamlegur í garð "verkalýðs" einingarinnar "rauðu", en 12.5. stendur þetta í þessu málgagni borgaralega verkalýðsflokksins: "Kröfur þær sem mest bar á í göngu "Rauðrar verkalýðseiningar" voru að mestu samhljóða þeim er settu svip á verkalýðsfélagsgönguna...". Þjóðviljinn sparar hins vegar ekki skítkastið og lygarnar, þegar minnst er á göngu kommúnistanna 1. maí. Í fyrra hétum við "auðborgarabörn", en nú er það "sértrúarsöfnuður". Pólitísk gagnrýni fyrirfinnst að sjálfsögðu ekki, enda hafa KSML fyrir löngu sýnt fram á svik AB-forystunnar gagnvart verkalýðnum.

-/SJÓ.